EUROOPA KOHTU OTSUS (esimene koda)

1. oktoober 2009 *

Kohtuasjas C-141/08 P,

mille ese on Euroopa Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 3. aprillil 2008 esitatud apellatsioonkaebus,

Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd, asukoht Foshan (Hiina), esindajad: advokaat J.-F. Bellis, ja *barrister* G. Vallera,

hageja,

teised menetlusosalised:

Euroopa Liidu Nõukogu, esindaja: J.-P. Hix, keda abistas *solicitor* B. O'Connor'i volitatud *barrister* E. McGovern,

kostja Esimese Astme Kohtus,

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: H. Van Vliet, T. Scharf ja K. Talabér-Ritz, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

Vale Mill (Rochdale) Ltd, asukoht Rochdale (Suurbritannia),

Pirola SpA, asukoht Mapello (Itaalia),

Colombo New Scal SpA, asukoht Rovagnate (Itaalia),

esindajad: *Rechtsanwalt* G. Berrisch, ja *Rechtsanwalt* G. Wolf,

Itaalia Vabariik, esindaja: R. Adam, keda abistas *avvocato dello Stato* W. Ferrante, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

menetlusse astujad Esimese Astme Kohtus,

EUROOPA KOHUS (esimene koda),

koosseisus: koja esimees P. Jann, kohtunikud M. Ilešič (ettekandja), A. Tizzano, A. Borg Barthet ja E. Levits,

kohtujurist: E. Sharpston,
kohtusekretär: ametnik R. Şereş,

arvestades kirjalikus menetluses ja 25. märtsi 2009. aasta kohtuistungil esitatut,

olles 14. mai 2009. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd palub oma apellatsioonkaebuses Euroopa Kohtul tühistada Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohtu 29. jaanuari 2008. aasta otsus kohtuasjas T-206/07: Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware *vs.* nõukogu (EKL 2008, lk II-1, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus"), millega Esimese Astme Kohus jättis rahuldamata apellandi esitatud hagi, mille eesmärk oli tühistada nõukogu 23. aprilli 2007. aasta määrus (EÜ) nr 452/2007, millega kehtestatakse Hiina Rahvavabariigist ja Ukrainast pärit triikimislaudade impordi suhtes lõplik dumpinguvastane tollimaks ja nõutakse lõplikult sisse selle

suhtes kehtestatud ajutine tollimaks (ELT L 109, lk 12, edaspidi „vaidlusalune määrus"), osas, milles sellega kehtestatakse dumpinguvastane tollimaks apellandi toodetud triikimislaudade impordile.

Õiguslik raamistik

2 Dumpingu tuvastamiseks näevad nõukogu 22. detsembri 1995. aasta määruse (EÜ) nr 384/96 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed (EÜT 1996, L 56, lk 1; ELT eriväljaanne 11/10, lk 45), mida on muudetud nõukogu 21 detsembri 2005. aasta määrusega (EÜ) nr 2117/2005 (ELT L 340, lk 17, edaspidi „algmäärus"), artikli 2 lõiked 1–6 ette üldsätted, mille alusel määratakse kindlaks „nominaalväärtus".

3 Algmääruse artikli 2 lõike 7 punkt a sisaldab erisätet selle nominaalväärtuse kindlaksmääramise meetodi kohta mitteturumajanduslikest riikidest pärineva impordi puhul.

4 Vastavalt algmääruse artikli 2 lõike 7 punktile b kohaldatakse siiski nimetatud artikli lõigetes 1–6 ette nähtud üldsätteid teatud riikidele, nagu Hiina Rahvavabariik, kui ühe või mitme uuritava tootja nõuete alusel on näidatud, et nimetatud tootja või tootjad tegutsevad turumajanduse tingimustes.

5 Algmääruse artikli 2 lõike 7 punkt c sätestab kriteeriumid ja korra, mille alusel tehakse kindlaks, kas tegemist on niisuguse olukorraga. See säte näeb ette:

„[Lõike 7 p]unkti b kohane nõue peab olema kirjalik ja sisaldama piisavat tõendusmaterjali selle kohta, et tootja tegutseb turumajanduse tingimustes, mis tähendab, et:

– […]

– äriühingutel on üks selge peamiste raamatupidamisdokumentide kogum, mida auditeeritakse sõltumatult kooskõlas rahvusvaheliste raamatupidamisstandarditega ning kohaldatakse kõikidel eesmärkidel,

– […].

Otsus selle kohta, kas tootja vastab eespool nimetatud kriteeriumidele, tehakse kolme kuu jooksul alates uurimise algatamisest pärast nõuandekomiteega konkreetset konsulteerimist ja pärast seda, kui ühenduse tootmisharule on antud võimalus esitada oma arvamus. Kõnealune otsus kehtib kogu uurimise ajal."

6 Algmääruse artikli 20 pealkirjaga „Avalikustamine" lõikes 2 on sätestatud, et asjaosalised võivad taotleda selliste oluliste faktide ja kaalutluste lõplikku avalikusta-

mist, mille alusel kavatsetakse soovitada lõplike meetmete kehtestamist. Selle artikli lõigete 4 ja 5 kohaselt:

„4. Lõplik avalikustamine toimub kirjalikult. Avalikustamine toimub […] nii kiiresti kui võimalik ning tavaliselt hiljemalt üks kuu enne lõpliku otsuse tegemist või komisjoni poolt artikli 9 kohast lõplikku meedet käsitleva ettepaneku esitamist. […] Avalikustamine ei piira komisjoni või nõukogu võimaliku hilisema otsuse kohaldamist, aga kui nimetatud otsus toetub teistsugustele faktidele ja kaalutlustele, siis avalikustatakse need nii kiiresti kui võimalik.

5. Märkusi, mis esitatakse pärast lõplikku avalikustamist, võib arvesse võtta ainult juhul, kui need esitatakse komisjoni poolt iga juhtumi kohta eraldi seatava aja jooksul, mille pikkus on vähemalt 10 päeva, kusjuures arvesse võetakse küsimuse kiireloomulisust."

Vaidluse taust

7 Apellant on Foshanis (Hiina) asutatud äriühing, kes toodab triikimislaudu ja ekspordib neid eeskätt Euroopa Liitu.

8 Pärast seda, kui Vale Mill (Rochdale) Ltd, Pirola SpA ja Colombo New Sacl SpA (edaspidi „menetlusse astunud äriühingud") esitasid kaebuse, avaldas komisjon 4. veebruaril 2006 teate Hiina Rahvavabariigist ja Ukrainast pärit triikimislaudade importi käsitleva dumpinguvastase menetluse algatamise kohta (ELT C 29, lk 2).

9 23. veebruaril 2006 esitas apellant algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti b alusel taotluse tema tunnistamiseks turumajanduse tingimustes tegutsevaks ettevõtjaks. Komisjon viis juunis 2006 apellandi ja viimasega seotud äriühingu asukohas läbi uurimise, mis puudutas küsimust, kas apellanti saab tunnistada turumajanduse tingimustes tegutsevaks ettevõtjaks, ning kõnealuste toodete normaalväärtuse kindlaksmääramist Hiina turul.

10 11. augusti 2006. aasta kirjas teatas komisjon apellandile, et tema arvates ei vasta apellant algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimese lõigu teises taandes nimetatud kriteeriumile ja teda ei saa seetõttu tunnistada turumajanduse tingimustes tegutsevaks ettevõtjaks. Nimelt ei vastanud apellandi raamatupidamisdokumendid ja auditi aruanded komisjoni arvates rahvusvaheliste raamatupidamisstandardite (International Accounting Standards, edaspidi „IAS standardid") nõuetele. Komisjon vastas 15. septembri 2006. aasta kirjas apellandi märkustele ja teavitas viimati nimetatut oma otsusest keelduda tema tunnistamisest turumajanduse tingimustes tegutsevaks ettevõtjaks.

11 Komisjon võttis 30. oktoobril 2006 vastu määruse (EÜ) nr 1620/2006, millega kehtestatakse ajutine dumpinguvastane tollimaks Hiina Rahvavabariigist ja Ukrainast pärit triikimislaudade impordi suhtes (ELT L 300, lk 13; edaspidi „ajutine määrus"). Selle määrusega kinnitati apellandi turumajanduse tingimustes tegutsevaks ettevõtjaks tunnistamise taotluse rahuldamata jätmine ja kehtestati viimase toodetud triikimislaudadele ajutine 18,1-protsendiline tollimaks.

12 Apellant esitas 1. detsembril 2006 ja 18. jaanuaril 2007 kirjalikke märkusi, mis puudutasid ajutist määrust, sealhulgas turumajanduse tingimustes tegutseva ettevõtja staatuse kindlaksmääramise küsimust. 19. jaanuaril 2007 esitas apellant komisjoni asukohas toimunud ärakuulamise käigus ka suulisi märkusi. Hiljem teavitas ta komisjoni ametlikust statistikast, mis puudutas aastatel 2004 ja 2005 Hiina terasetoodete igakuist importi.

13 20. veebruari 2007. aasta kirjas edastas komisjon apellandile üldist teavet avalikustava lõpliku dokumendi ja spetsiifilist teavet avalikustava lõpliku dokumendi (edaspidi üheskoos „20. veebruari 2007. aasta lõplikud dokumendid"). Esimeses dokumendis teatas komisjon oma kavatsusest tunnistada apellant turumajanduse tingimustes tegutsevaks ettevõtjaks ja seetõttu vähendada tema dumpingumarginaal 0%-le, leides, et uute andmete ja selgituste põhjal on apellandi taotlus aktsepteeritav ja õigustatud.

14 Nimelt arvas komisjon esiteks, et ettevõtja raamatupidamistavades esinevatel puudustel, mis tulid ilmsiks ajutiste meetmete staadiumis, ei olnud olulist mõju raamatupidamisaruannetes kajastuvatele majandustulemustele ja teiseks, et raamatupidamisaruannete ebatäiuslikkusest ei tekkinud esiteks probleemi seoses teabega eksportmüügi kohta, kuna komisjon oli juba need andmed heaks kiitnud ajal, mil tal oli võimalik nende usaldusväärsust kontrollida, ja teiseks ei olnud see määrava tähtsusega seoses omamaise müügiga, kuna need andmed ei olnud piisavalt olulised, et neid representatiivseks pidada. Komisjon osutas, et neil asjaoludel tuleb normaalväärtus kindlaks teha tootmiskulude põhjal ja et terase hind on selle üks põhielement. Selles osas leidis komisjon, et Hiina ametlik statistika, mis haldusmenetluse käigus teraseimpordi kohta esitati, kinnitas ettevõtja raamatupidamisandmete usaldusväärsust seoses terase hinnaga ja võimaldas seega arvutada normaalväärtuse Hiina arvestusliku väärtuse alusel.

15 2. märtsi 2007. aasta kirjas esitasid kaebuse esitajad, kes olid dumpinguvastase menetluse algatajad, oma märkused 20. veebruari 2007. aasta üldist teavet avalikustava lõpliku dokumendi kohta. Nad väitsid esiteks, et apellant ei vasta algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimese lõigu teises taandes nimetatud kriteeriumile, ja teiseks, et igal juhul on algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c viimase lausega vastuolus see, kui institutsioonid muudavad menetluse käigus turumajanduse tingimustes tegutseva ettevõtja kindlaksmääramist.

16 Algmääruse artikli 15 alusel loodud nõuandekomitee (edaspidi „nõuandekomitee") uuris 6. märtsil 2007 töödokumenti, mille komisjon oli talle 20. veebruaril 2007

edastanud. Mitu nõuandekomitee liiget vaidlustasid apellandi tunnistamist turumajanduse tingimustes tegutsevaks ettevõtjaks.

17 Komisjon edastas apellandile 23. märtsi 2007. aasta faksiga üldist teavet avalikustava lõpliku korrigeeritud dokumendi ja spetsiifilist teavet avalikustava korrigeeritud dokumendi (edaspidi üheskoos „23. märtsi 2007. aasta lõplikud korrigeeritud dokumendid"), millest nähtus, et komisjon taganes oma 20. veebruari 2007. aasta kaalutlustest, mis puudutasid apellandi tunnistamist turumajanduse tingimustes tegutsevaks ettevõtjaks. Nimelt leidis komisjon eelkõige, et apellandi praktika puhul – mis vastupidi tekkepõhisuse printsiibile seisnes tulude ja kulude tasaarvestamises ning selles, et müügitehinguid kajastati kokkuvõtlikult raamatupidamisdokumentides – on tegemist IAS standardite eiramisega, mis on vastuolus algmääruse artikli 2 lõike 7 punktis c esitatud nõuetega.

18 Samuti edastas komisjon samal päeval nõuandekomiteele tutvumiseks lõpliku korrigeeritud töödokumendi. Nõuandekomitee kiitis kirjaliku menetluse tulemusel dokumendi 27. märtsil 2007 heaks.

19 29. märtsil 2007 edastas komisjon nõukogule lõplikke meetmeid käsitleva ettepaneku, mis põhines 23. märtsi 2007. aasta üldist teavet avalikustaval lõplikul dokumendil.

20 Apellandile määrati 23. märtsi 2007. aasta lõplike korrigeeritud dokumentide kohta märkuste esitamise tähtajaks 29. märts 2007. Apellandi palvel pikendas komisjon seda tähtaega 2. aprillini 2007.

21 Apellant esitas 2. aprillil 2007 oma märkused nimetatud dokumentide kohta. Neil asjaoludel vaidlustas apellant komisjoni järelduse, mille kohaselt apellant ei vasta tema turumajanduse tingimustes tegutsevaks ettevõtjaks tunnistamise vajalikele kriteeriumidele, ja palus mitte asuda kaebuse esitajatega samale seisukohale, mille kohaselt keelab algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c viimane lause komisjonil muuta oma esialgset otsust tema selliseks ettevõtjaks tunnistamisest keeldumise kohta.

22 Komisjon vastas 4. aprilli 2007. aasta kirjaga, kinnitades oma järeldusi, et ei ole täidetud apellandi turumajanduse tingimustes tegutsevaks ettevõtjaks tunnistamise vajalikud tingimused. Ta märkis muu hulgas, et vastavalt kohtupraktikale, mis puudutab ettevõtja tegutsemist turumajanduse tingimustes, ei ole vanade asjaolude uus hindamine lubatud.

23 Apellant palus 5. aprilli 2007. aasta kirjas komisjonil pakkuda nõukogule lõplikke meetmeid, mis põhinevad 20. veebruari 2007. aasta üldist teavet avalikustaval lõplikul dokumendil, kuna apellandi arvates on turumajanduse tingimustes tegutsevaks ettevõtjaks olemise järelduse puhul rikutud õigusnormi.

24 Nõukogu võttis 23. aprillil 2007 vastu vaidlusaluse määruse. Sellega kehtestati apellandi toodetud triikimislaudade impordi suhtes 18,1-protsendiline lõplik dumpinguvastane tollimaks.

Menetlus Esimese Astme Kohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

25 Esimese Astme Kohtu kohtukantseleile 12. juunil 2007. aastal esitatud hagis palus apellant Esimese Astme Kohtul tühistada vaidlusalune määrus osas, milles sellega kehtestatakse dumpinguvastane tollimaks apellandi toodetud triikimislaudade impor-

dile. Samal päeval esitas apellant taotluse kohtuasja lahendamiseks kiirendatud menetluses, mille Esimese Astme Kohus rahuldas. Esimese Astme Kohtus astusid komisjon, menetlusse astunud äriühingud ja Itaalia Vabariik menetlusse nõukogu nõuete toetuseks.

26 Vaidlustatud kohtuotsusega jättis Esimese Astme Kohus rahuldamata apellandi hagi, mis põhines kahel väitel, mis käsitlevad vastavalt algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c ebaõiget kohaldamist ning kaitseõiguste ja sama määruse artikli 20 lõike 5 rikkumist.

27 Oma esimese väite toetuseks toob apellant välja, et ainus selgitus, millega põhjendatakse komisjoni seisukoha äkilist muutust apellandi turumajanduse tingimustes tegutsevaks ettevõtjaks tunnistamise küsimuses, sisaldub 4. aprilli 2007. aasta kirjas, milles komisjon kinnitab, et selliseks ettevõtjaks tunnistamise taotluste läbivaatamist käsitleva kohtupraktika kohaselt ei ole lubatud vanu asjaolusid uuesti hinnata. Ent algmääruse artikli 2 lõike 7 punkt c, nagu Esimese Astme Kohus seda on 14. novembri 2006. aasta otsuses kohtuasjas T-138/02: Nanjing Metalink *vs.* nõukogu (EKL 2006, lk II-4347) tõlgendanud, ei keela komisjonil käesoleva juhtumi asjaoludel muuta oma esialgset seisukohta. Komisjoni tõlgendus eelkõige selle sätte viimasele lausele on muu hulgas vastuolus hea halduse põhimõttega. Järelikult tugines ettepanek lõplike meetmete kohta nimetatud põhimõtte rikkumisel, mis omakorda muutis vaidlusaluse määruse õigusvastaseks.

28 Esimese väite hindamisel kontrollis Esimese Astme Kohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 42–50, kas komisjon taganes oma 20. veebruari 2007. aasta lõplikku avalikustamist käsitlevates dokumentides sisalduvast ettepanekust seetõttu, et vanade asjaolude ümberhindamine oli keelatud. Seoses sellega tõdes Esimese Astme Kohus esiteks, et põhjus, miks vaidlustatud määruses ja eelkõige selle põhjendustes 12–14 keelduti muutmast esialgses määruses sisalduvat määratlust turumajanduse tingimustes tegutseva ettevõtja küsimuses, ei olnud mitte algmääruse artikli 2 lõike 7

punkti c viimases lauses esitatud keeld hinnata ümber vanu asjaolusid, vaid see, et hageja raamatupidamine ei vastanud IAS standarditele ja et puudus uus asjaolu, mis võiks seda hinnangut mõjutada.

29 Järgnevalt märkis Esimese Astme Kohus, et samuti ei tulene 23. märtsi 2007. aasta lõplikest korrigeeritud dokumentidest, et komisjoni keeldumine teha ettepanek apellandi tunnistamiseks turumajanduse tingimustes tegutsevaks ettevõtjaks oli põhjendatud keeluga hinnata ümber vanu asjaolusid.

30 Viimasena nentis Esimese Astme Kohus, et ainus dokument, milles komisjon toob välja, et turumajanduse tingimustes tegutsevaks ettevõtjaks tunnistamist käsitleva kohtupraktika kohaselt ei ole lubatud vanu asjaolusid ümber hinnata, on komisjoni 4. aprilli 2007. aasta kiri. Ometi sedastas Esimese Astme Kohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 49, et kirjast tervikuna nähtub, et komisjoni märkus, et vanu asjaolusid on võimatu uuesti hinnata, on kõrvaline, kuna selle aluseks, et institutsioon keeldus ettepaneku tegemisest apellandi tunnistamiseks turumajanduse tingimustes tegutsevaks ettevõtjaks, on hinnang selle kohta, kas apellant vastab kohaldatavatele sisulistele kriteeriumidele.

31 Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 50 järeldas Esimese Astme Kohus, et apellandi väitel, mille kohaselt komisjon tugines kõnesoleval juhul vanade asjaolude ümberhindamise keelule, puudub faktiline alus. Esimese Astme Kohus leidis, et sel põhjusel ei saa esimese väitega nõustuda ja et arutluskäik, mis puudutab algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c viimast lauset ja eespool viidatud kohtuotsuse Nanjing Metalink *vs.* nõukogu tõlgendamist, ei ole seega asjakohane.

32 Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 54 lisas Esimese Astme Kohus, et asjaoluga, et vaidlustatud määruse põhjendustes ei ole selgitatud, mil viisil 20. veebruari 2007. aasta üldist teavet avalikustavas lõplikus dokumendis sisalduvad järeldused on põhjendamatud, ja asjaoluga – isegi kui see oleks tõendatud –, et komisjon ei ole selles osas selgitusi andnud, ei kaasne iseenesest vaidlustatud määruse õigusvastasus.

33 Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 63–76 lükati tagasi apellandi teine väide kaitseõiguste ja algmääruse artikli 20 lõike 5 rikkumise kohta. Apellandi väitel tulenes selline rikkumine asjaolust, et komisjon edastas nõukogule 23. märtsi 2007. aasta üldist teavet avalikustaval lõplikul korrigeeritud dokumendil põhineva lõplikke meetmeid käsitleva ettepaneku ainult kuus päeva pärast selle dokumendi edastamist apellandile, ootamata ära algmääruse artikli 20 lõikes 5 ette nähtud kümnepäevase tähtaja möödumist, ja neli päeva enne komisjoni poolt apellandile märkuste esitamiseks määratud tähtpäeva möödumist.

34 Kõigepealt asus Esimese Astme Kohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 63–70 seisukohale, et komisjon on selliselt toimides rikkunud algmääruse artikli 20 lõiget 5. Eeskätt otsustas Esimese Astme Kohus, et komisjon ei tohiks nõukogule ettepanekut edastada enne selles sättes ette nähtud kümnepäevase tähtaja möödumist. Esimese Astme Kohtu kohaselt tuleneb selline tõlgendus algmääruse artikli 20 lõike 4 sõnastusest ja selle artikli lõigete 4 ja 5 järjekindla tõlgendamise vajadusest, samuti vajadusest tagada, et komisjon võtaks tegelikult arvesse huvitatud isikute võimalikke märkusi. Lisaks märkis Esimese Astme Kohus, et asjaolu, et lõplikke meetmeid käsitlev ettepanek on nõukogule juba esitatud, võib iseenesest mõjutada tagajärgi, mis võivad nendest märkustest tuleneda.

35 Pealegi tõdes Esimese Astme Kohus selles küsimuses, et komisjon oli kohustatud teavitama asjassepuutuvaid isikuid oma uuest seisukohast, mida on väljendatud 23. märtsi 2007. aasta lõplikes korrigeeritud dokumentides. Sellega seoses märkis Esimese Astme Kohus, et kuna algmääruse artikli 20 lõige 4 viitab sõnaselgelt „teistsugustele faktidele ja kaalutlustele", siis ei kinnita nimetatud määrus komisjoni väidet, mille kohaselt ei ole faktilistele asjaoludele antava hinnangu muutmise puhul, juhul kui need asjaolud on jäänud samaks, huvitatud isikuid millestki vaja teavitada.

36 Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 71–76 järeldas Esimese Astme Kohus, et algmääruse artikli 20 lõike 5 rikkumine ei mõjuta vaidlustatud määruse sisu ja järelikult ka hageja kaitseõigusi ning seega ei kaasne sellega nimetatud määruse

õigusvastasus ja tühistamine. Samuti meenutas Esimese Astme Kohus, et selline rikkumine võib viia vaidlustatud määruse tühistamiseni vaid juhul, kui on võimalik, et niisuguse eeskirjade eiramise tõttu jõuti haldusmenetluses teistsuguse tulemuseni, mõjutades seeläbi konkreetselt apellandi kaitseõigusi.

37 Mis puutub apellandi turumajanduse tingimustes tegutsevaks ettevõtjaks tunnistamise küsimusse, leidis Esimese Astme Kohus, et kohtutoimikust ei nähtu, et 23. märtsi 2007. aasta lõplikes korrigeeritud dokumentides oleks esitatud uusi faktilisi asjaolusid, millest apellanti ei oldud veel teavitatud. Esimese Astme Kohus märkis, et komisjon teavitas neis dokumentides apellanti üksnes kavatsusest eelnevast seisukohast taganeda ja säilitada esialgne, 15. septembril 2006 vastu võetud otsus, mida rakendati ajutises määruses. Ent apellandil on eelneval haldusmenetluse etapil juba olnud võimalus väljendada oma arvamust seisukoha suhtes, mis esitati uuesti nimetatud dokumentides.

38 Mis puutub apellandi 2. aprilli 2007. aasta kirjas sisalduvatesse märkustesse algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c viimase lause ja eespool viidatud kohtuotsuse Nanjing Metalink *vs.* nõukogu kohaldamise kohta, leidis Esimese Astme Kohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 75, et need ei saanud mingil juhul mõjutada vaidlustatud määruse sisu, kuna nagu esimese väite puhul tõdeti, põhines keeldumine apellandi tunnistamisest turumajanduse tingimustes tegutsevaks ettevõtjaks sisuliste kriteeriumide kohaldamisel.

Apellatsioonkaebus

39 Apellant palub Euroopa Kohtul tühistada vaidlustatud kohtuotsus ja rahuldada nõuded, mille ta esitas Esimese Astme Kohtus, nimelt tühistada vaidlusalune määrus ulatuses, milles see apellanti puudutab.

40 Nõukogu, menetlusse astunud äriühingud ja Itaalia Vabariik paluvad Euroopa Kohtul jätta apellatsioonkaebus rahuldamata. Komisjon palub Euroopa Kohtul tunnistada apellatsioonkaebus vastuvõetamatuks või jätta see rahuldamata.

41 Apellatsioonkaebuse toetamiseks esitas apellant kaks väidet, millest esimene käsitleb kohtutoimiku materjalide ilmsest moonutamisest tulenevat ekslikku hinnangut algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c puudutava arutluskäigu tähtsusele ja teine – ekslikku järeldust selle määruse artikli 20 lõike 5 rikkumise mõju kohta.

Esimene väide

Poolte argumendid

42 Apellandi esimese väite kohaselt ei võtnud Esimese Astme Kohus seisukohta esimese tühistamisväite suhtes, mille ta lükkas tagasi kohtutoimiku materjalidega ilmselt vastuolus oleva argumendi alusel, nimelt et arutluskäik algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c ja eespool viidatud kohtuotsuse Nanjing Metalink *vs.* nõukogu punkti 44 tõlgendamise kohta ei oma mingit tähtsust käesoleva juhtumi suhtes.

43 Selle väite esimese osa kohaselt rikkus Esimese Astme Kohus õigusnormi, kuna nimetatud argumendi sisuline ebatäpsus tulenes kohtutoimiku materjalidest, eeskätt nõukogu ja Itaalia Vabariigi menetlusdokumentidest.

44 Nõukogu tunnistas ise, et komisjon naasis oma esialgse otsuse juurde just seetõttu, et tema arvates ei olnud täidetud selle muutmiseks vajalikud tingimused, mis on esitatud eespool viidatud kohtuotsuses Nanjing Metalink *vs.* nõukogu. Samuti kinnitas Itaalia Vabariik, et algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c viimase lause tõlgendus eespool viidatud kohtuotsuse Nanjing Metalink *vs.* nõukogu põhjal etendas määravat osa komisjoni otsuse puhul teha ettepanek lõplike meetmete kohta oma esialgse seisukoha alusel. Neil asjaoludel ja 23. märtsi 2007. aasta lõplikes korrigeeritud dokumentides uute faktiliste asjaolude puudumisel, mida Esimese Astme Kohus on ise vaidlustatud kohtuotsuse punktis 72 esile toonud, on ilmselt ekslik Esimese Astme Kohtu järeldus, mille kohaselt nimetatud küsimusel on üksnes „kõrvaline" tähtsus.

45 Selle väite teises osas rõhutab apellant, et Esimese Astme Kohus on põhjendamatult jätnud võtmata seisukohta selles küsimuses.

46 Nõukogu arvates ei võimalda apellatsioonkaebuse esimene väide oma valikulisusest tulenevalt seada kahtluse alla Esimese Astme Kohtu hinnangut faktilistele asjaoludele. Apellandi esitatud vastuväited selles küsimuses ei arvesta kohtutoimiku kõigi asjaoludega ja neis jäetakse eeskätt viitamata kolmele dokumendile, millele Esimese Astme Kohus tugines. Kostja vastus, mille nõukogu Esimese Astme Kohtu menetluses esitas, ei sisaldanud mingisuguseid tõendeid. Lisaks ei nõustu nõukogu sellega, et algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c tõlgendus omas käesoleval juhul olulist mõju, kuna mis tahes tõlgendus oleks viinud sama tulemuseni. Olenemata sellest, kas see tõlgendus omas olulist mõju, ei saa mingil juhul järeldada, et komisjon nõustus väitega, et ta ei tohtinud oma esialgset seisukohta muuta.

47 Komisjon kahtleb selles kontekstis nõukogu ja Itaalia Vabariigi esitatud märkuste tõendusjõus, kuna kolmandate isikutena ei ole nad piisavalt pädevad hindama asjaolusid, mis sundisid komisjoni naasma oma esialgse seisukoha juurde. Igal juhul

ei tõenda need märkused, et Esimese Astme Kohus on tõendeid moonutanud. Oma otsuses naasta esialgse seisukoha juurde võttis komisjon arvesse apellandi esitatud uued asjaolud, kuid kõiki asjaolusid kogumis hinnates järeldas komisjon, et vaatamata neile uutele asjaoludele, ei saa apellanti tunnistada turumajanduse tingimustes tegutsevaks ettevõtjaks tulenevalt viimase raamatupidamises esinevatest olulistest puudustest. Seega põhines lõplikke meetmeid käsitlev ettepanek järeldusel, et apellant ei täida kohaldamisele kuuluvaid sisulisi kriteeriume ja mitte keelul muuta esialgset otsust, millega keelduti apellandi tunnistamisest turumajanduse tingimustes tegutsevaks ettevõtjaks. Komisjoni väitel oleks ta oma esialgset otsust muutnud, kui ta oleks olnud veendunud, et apellandi esitatud uued asjaolud õigustavad viimase tunnistamist selliseks ettevõtjaks.

48 Itaalia Vabariigi väitel tuvastas Esimese Astme Kohus õigesti, et ei esinenud selliseid uusi asjaolusid ega dokumente, mis oleksid õigustanud apellandi turumajanduse tingimustes tegutsevaks ettevõtjaks tunnistamise küsimust käsitleva komisjoni esialgse otsuse muutmist. Järelikult ei tuginenud komisjoni veendumus, mis tingis tema esialgse otsuse kinnitamise, üksnes keelul muuta oma seisukohta, vaid ka määraval asjaolul, et uute tõenditega ei saanud kõrvaldada tuvastatud raskeid puudusi. Komisjoni 4. aprilli 2007. aasta kirjas on põhjalikult selgitatud arvukaid põhjusi, millest lähtuvalt see institutsioon kinnitas oma esialgset otsust. Asjaolu, et kõnesoleval juhul ei olnud täidetud tingimused, mis võimaldaksid komisjonil erandkorras muuta oma seisukohta turumajanduse tingimustes tegutseva ettevõtja küsimuses, oli vaid üks neist põhjustest.

49 Menetlusse astunud äriühingute arvates on apellatsioonkaebuse esimene väide ilmselt põhjendamata, kuna apellant ei ole tõendanud, et Esimese Astme Kohus on moonutanud temale esitatud tõendeid. Apellandil ei ole õnnestunud ümber lükata Esimese Astme Kohtu põhjalikku hinnangut asjassepuutuvatele dokumentidele, ning sellest piisab, et apellatsioonkaebuse esimene väide tagasi lükata. Esimese Astme Kohtule esitatud nõukogu ja Itaalia Vabariigi menetlusdokumendid ega vaidlustatud kohtuotsuse punkt 72 – millest apellant lähtub – ei toeta apellandi järeldusi, mida viimane üritab nende põhjal teha. Teise võimalusena väidavad menetlusse astunud äriühingud, et apellandi tõlgendus eespool viidatud kohtotsusele Nanjing Metalink *vs.* komisjon on ekslik.

Euroopa Kohtu hinnang

50 Apellandi esimene väide, mille kohaselt Esimese Astme Kohus on ekslikult leidnud, et ta ei pea võtma seisukohta algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c viimase lause tõlgenduse kohta, põhineb eeldusel, et Esimese Astme Kohus on moonutanud kohtutoimiku materjale, et jõuda järeldusele, et käesoleval juhul ei tuginenud komisjon vanade asjaolude ümberhindamise keelule, mistõttu sellekohane arutelu ei oma tähtsust.

51 Tuleb märkida, et Esimese Astme Kohus on selles küsimuses tuginenud vaidlusaluse määruse põhjendustele 12–14, 23. märtsi 2007. aasta lõplikele korrigeeritud dokumentidele ja komisjoni 4. aprilli 2007. aasta kirjale.

52 Esimese Astme Kohus märkis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 43–45, et vaidlusalusest määrusest ja 23. märtsi 2007. aasta lõplikest korrigeeritud dokumentidest ei nähtu, et komisjon oleks põhjendanud keeldumist apellandi tunnistamisest turumajanduse tingimuses tegutsevaks ettevõtjaks vanade asjaolude ümberhindamise keeluga. Selles kontekstis märkis Esimese Astme Kohus, et nimetatud dokumendid õigustavad seda keeldumist asjaoluga, et apellandi raamatupidamistavad ei vasta IAS standarditele, ning seega tuginevad need dokumendid sisulisele kriteeriumile. Apellant ei ole neid järeldusi vaidlustanud.

53 Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 46 ja 47 tõdes Esimese Astme Kohus, et komisjoni 4. aprilli 2007. aasta kiri viitab tõepoolest Esimese Astme Kohtu praktikale, mis keelab vanade asjaolude ümberhindamise. Nimetatud kohtuotsuse punktis 48 märkis Esimese Astme Kohus ometi ka seda, et selles kirjas tõi komisjon apellandi turumajanduse tingimustes tegutsevaks ettevõtjaks tunnistamise keeldumise aluseks esiteks selle, et apellandi raamatupidamisaruannetes eirati IAS standardeid, ja teiseks selle, et terase

hinda puudutav teave ei võimaldanud apellandi neis raamatupidamisaruannetes leitud lünkade kohta uut hinnangut anda.

54 Apellant ei vaidlusta neid järeldusi, kuid ei nõustu vaidlustatud kohtuotsuse punktis 49 nende järelduste põhjal tehtud Esimese Astme Kohtu hinnanguga, mille kohaselt nimetatud kirjast tervikuna tuleneb, et komisjoni märkus, et vanu asjaolusid on võimatu uuesti hinnata, on kõrvaline, kuna selle aluseks, et institutsioon keeldus ettepaneku tegemisest apellandi tunnistamise kohta turumajanduse tingimustes tegutsevaks ettevõtjaks, on hinnang sellele, kas apellant vastab kohaldamisele kuuluvatele sisulistele kriteeriumidele.

55 Seega palub apellant Euroopa Kohtul asendada Esimese Astme Kohtu hinnang oma hinnanguga.

56 Ent väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on ainult Esimese Astme Kohus pädev esiteks tuvastama fakte, välja arvatud juhul, kui tema järelduste sisuline ebatäpsus on tingitud talle esitatud kohtutoimiku dokumentidest, ja teiseks neid fakte hindama. Seega ei ole faktiliste asjaolude hindamine Euroopa Kohtu kontrollile alluv õiguslik küsimus, välja arvatud juhul, kui on moonutatud kohtule esitatud tõendeid (vt 11. veebruari 1999. aasta otsus kohtuasjas C-390/95 P: Antillean Rice Mills jt *vs.* komisjon, EKL 1999, lk I-769, punkt 29; 15. juuni 2000. aasta otsus kohtuasjas C-237/98 P: Dorsch Consult *vs.* nõukogu ja komisjon, EKL 2000, lk I-4549, punkt 35; ning 23. aprilli 2009. aasta otsus kohtuasjas C-425/07 P: AEPI *vs.* komisjon, EKL 2009, lk I-3205, punkt 44).

57 Kuna apellant väidab, et komisjoni 4. aprilli 2007. aasta kirja on moonutatud, siis tuleb märkida, et Esimese Astme Kohtule ei saa ette heita selle kirja sisu moonutamist. Nagu kohtujurist oma ettepaneku punktides 77 ja 78 rõhutab, et kuigi seda kirja on võimalik

tõlgendada apellandi esitatud tähenduses, tuleb siiski märkida, et sellise tõlgenduse korral ei ole tegemist ainsa võimaliku selle kirja sõnastusest tuleneva järeldusega.

58 Pealegi ei saa Euroopa Kohus nõustuda apellandi väitega, mille kohaselt komisjoni seisukoha muutumist põhjendab üksnes asjaolu, et see institutsioon lasi end ümber veenda menetlusse astunud äriühingute, samuti dumpinguvastase komitee teatud liikmesriikide argumentidest, mille kohaselt algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c viimane lause ei võimalda komisjonil muuta oma esialgset otsust apellandi turumajanduse tingimustes tegutsevaks ettevõtjaks tunnistamata jätmise kohta.

59 Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 14 märkis Esimese Astme Kohus, et menetlusse astunud äriühingute märkused 20. veebruari 2007. aasta üldist teavet avalikustava lõpliku dokumendi kohta, mis esitati 2. märtsi 2007. aasta kirjas, tuginesid eelkõige väitele, et apellant ei vasta algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimese lõigu teises taandes nimetatud sisulisele kriteeriumile.

60 Nimetatud kirjast nähtub, et menetlusse astunud äriühingud tuginesid eeskätt sellele, et nimetatud kriteeriumi tuleb tõlgendada rangelt ja et viimase hindamisel ei oma tähtsust, kas apellandi raamatupidamisdokumentides esinevad puudused, mida viimane ei ole vaidlustanud ja mis eiravad IAS standardeid mitmes aspektis, mõjutasid raamatupidamisaruannete tulemusi. Lisaks väitsid nad, et apellandi selgitused selles küsimuses on igal juhul ekslikud ja et komisjon ei ole põhjendanud, miks ta selliste selgitustega nõustus. Viimasena väitsid nad, et andmed Hiina teraseimpordi hinna kohta ei oma tähtsust küsimuses, kas apellandi raamatupidamisaruanded olid kooskõlas IAS standarditega, ja et igal juhul kasutas viimati nimetatu põhiliselt ja ainuüksi kodumaist terast.

61 Esimese Astme Kohtule esitatud menetlusse astuja seisukohtades selgitas komisjon, et olles tutvunud menetlusse astunud äriühingute märkuste ja teatud liikmesriikide väljendatud kõhklustega seoses ideega tunnistada apellant turumajanduse tingimustes tegutsevaks ettevõtjaks viimase esitatud Hiina teraseimpordi hindasid puudutavate andmete alusel, jätkas komisjon oma mõttekäiku. Selle vastukaja raames jõudis komisjon järeldusele, et arvestades puudusi apellandi raamatupidamises, ei võimaldanud nimetatud andmed komisjonil pidada täidetuks algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimese lõigu teises taandes sätestatud kriteeriumi, mistõttu ei saanud apellanti tunnistada turumajanduse tingimustes tegutsevaks ettevõtjaks. Samuti rõhutas komisjon selles kontekstis, et ta ei pidanud ennast kohustatuks tegema nõukogule ettepanekut ekslike meetmete kohta ja et komisjoni arvates ei saa eespool viidatud kohtuotsusest Nanjing Metalink *vs.* komisjon sellist piirangut tuletada.

62 Neil asjaoludel võis Esimese Astme Kohus kohtutoimiku materjalide põhjal järeldada, et – vastupidi apellandi poolt väidetule – komisjoni seisukoha muutus, kui võrrelda 20. veebruari 2007. aasta lõplikes dokumentides väljendatut 23. märtsi 2007. aasta lõplikes korrigeeritud dokumentides väljendatuga, ei tulenenud keelust hinnata ümber esialgne otsus, millega keelduti apellandi tunnistamisest turumajanduse tingimustes tegutsevaks ettevõtjaks, vaid kaalutlusest seoses algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimese lõigu teises taandes nimetatud sisulise kriteeriumi tõlgendamisega.

63 Sellist järeldust ei lükka ümber apellandi väide, et esimese astme menetluses Itaalia valitsuse ja nõukogu esitatud märkustest nähtus, et nimetatud seisukoha muutuse tingis esialgse otsuse ümberhindamise keeld. Kooskõlas kohtujuristi ettepaneku punktides 79 ja 80 sedastatuga, isegi kui neid märkusi saaks pidada „tõenditeks", nähtub kohtutoimiku muudest materjalidest, eeskätt menetlusse astuja seisukohtadest, mille komisjon esitas Esimese Astme Kohtule, siiski vastupidine sellele, mis apellandi väitel tuleneb nimetatud märkustest. Arvestades asjaolu, et nõukogu ja Itaalia Vabariigi märkustel ei ole absoluutset tõendusjõudu ja et Esimese Astme Kohus peab hindama

kõiki kohtutoimiku asjaolusid kogumis, ei saa viimasele ette heita asjaolude moonutamist, kui ta sisuliselt eelistas komisjoni seisukoha muutumise küsimuses komisjoni enda selgitust sellele, mida talle väidetavalt esitasid komisjonisisese otsustusprotsessi suhtes kolmandad isikud.

64 Järelikult ei saa Esimese Astme Kohtule ette heita seda, et ta on kohtutoimiku materjale moonutanud, kui ta otsustas, et apellandi väitel, mille kohaselt komisjon tugines vanade asjaolude ümberhindamise keelule, puudub faktiline alus.

65 Eeltoodu põhjal tuleb apellatsioonkaebuse esimene väide tagasi lükata.

Teine väide

Poolte argumendid

66 Teises väites kinnitab hageja, et Esimese Astme Kohus järeldas ekslikult, et apellandi kaitseõiguste rikkumine, mille Esimese Astme Kohus tuvastas, ei anna alust vaidlusaluse määruse tühistamiseks, kuna igal juhul puudub mis tahes võimalus, et haldusmenetlus oleks jõudnud erineva tulemuseni. Kuna algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c tõlgendus ei ole mitte kõrvalise, vaid määrava tähtsusega küsimus, jättis nimetatud rikkumine apellandi ilma võimalusest tõendada komisjonile, et selline

tõlgendus oli ekslik ja et komisjonil oli täielik õigus teha nõukogule ettepanek lõplike meetmete kohta, mis tuginesid 20. veebruari 2007. aasta üldist teavet avalikustava lõpliku dokumendi järeldustele. Apellandi olukorda oli seega konkreetselt mõjutatud, kuna temalt võeti võimalus, et haldusmenetlus jõuaks täiesti erineva tulemuseni.

67 Nõukogu, keda toetavad komisjon, menetlusse astunud äriühingud ja Itaalia Vabariik, kiidab heaks Esimese Astme Kohtu järelduse, mille kohaselt ei anna algmääruse artikli 20 lõike 5 rikkumine alust vaidlusaluse määruse tühistamiseks, arvestades, et käesoleval juhul ei ole apellandi kaitseõigusi eiratud.

68 Nende menetlusosaliste kohaselt tugineb apellatsioonkaebuse teine väide valedele eeldustele ja eeskätt sellele, et apellant oleks saanud esitada uusi argumente, mis oleksid võinud komisjoni mõjutada oma seisukohta muutma, et komisjoni otsus naasta oma esialgse seisukoha juurde tulenes selle seisukoha ümberhindamise keelust ja et Esimese Astme Kohus tuvastas apellandi kaitseõiguste rikkumise. Komisjon järeldab sellest, et teine väide on vastuvõetamatu või tulemusetu. Menetlusse astunud äriühingud on seisukohal, et see väide on ilmselt vastuvõetamatu või põhjendamatu ja et apellant ei viita vaidlustatud kohtuotsuses sisalduvale järeldusele, mida ta vaidlustab, ega täpsusta selgelt, millise õigusnormi rikkumist ta Esimese Astme Kohtule ette heidab.

69 Nõukogu, komisjon ja teise võimalusena menetlusse astunud äriühingud vaidlustavad siiski Esimese Astme Kohtu tõlgenduse algmääruse artikli 20 lõigetele 4 ja 5, mille kohaselt näevad need sätted igal juhul ette kümnepäevase tähtaja märkuste esitamiseks, kui komisjoni otsus tugineb faktilistele asjaoludele ja kaalutlustele, mis erinevad lõplikust avalikustamisest. Selline tõlgendus ei tulene algmääruse artikli 20 lõike 4 sõnastusest, on ebaproportsionaalne ja tekitab komisjonil märkimisväärseid praktilisi raskusi seoses selles määruses sätestatud formaalsete tähtaegadega.

70 Komisjon väidab eelkõige, et 23. märtsi 2007. aasta lõplikud korrigeeritud dokumendid kujutavad endast sisuliselt algmääruse artikli 20 lõike 4 tähenduses „avalikustamist", mitte „lõplikku avalikustamist" selle artikli lõike 5 tähenduses, mistõttu artiklis 20 sätestatud tähtaeg ei kuulu kohaldamisele.

71 Nõukogu väidab lisaks, et üldist kaitseõigust kohaldatakse jätkuvalt, olenemata algmääruse artikli 20 lõikele 5 antud tõlgendusest, ja et selle õigusega ette nähtud tähtaeg oleneb juhtumi asjaoludest. Ent kaitseõigustest kinnipidamise tagamiseks ei ole alati vaja kümnepäevast tähtaega, mis hakkab kulgema alates sellest, kui komisjon teavitab faktilistest asjaoludest ja kaalutlustest, mis erinevad lõplikust avalikustamisest.

Euroopa Kohtu hinnang

72 Apellatsioonkaebuse teise väite eesmärk on vaidlustada Esimese Astme Kohtu poolt vaidlustatud kohtuotsuse punktis 76 tehtud järeldus, mille kohaselt asjaolu, et komisjon rikkus algmääruse artikli 20 lõiget 5, ei mõjuta vaidlusaluse määruse sisu ja seega ka apellandi kaitseõigusi.

73 Sissejuhatuseks tuleb märkida, et vastupidi nõukogu ja komisjoni poolt väidetule ei rikkunud Esimese Astme Kohus õigusnormi, kui tuvastas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 70, et komisjon eiras algmääruse artikli 20 lõiget 5, esitades nõukogule ettepaneku lõplike meetmete kohta kõigest kuue päeva möödumisel alates 23. märtsi 2007. aasta lõplike korrigeeritud dokumentide saatmisest apellandile, seega enne selle sättega ette nähtud kümnepäevase tähtaja möödumist.

74 Niisiis märkis Esimese Astme Kohus õigesti, et käesoleval juhul oli komisjon kohustatud teavitama apellanti oma uuest seisukohast, mis nähtub 23. märtsi 2007. aasta lõplikest korrigeeritud dokumentidest, ja et nende dokumentide edastamisel pidi ta järgima algmääruse artikli 20 lõikes 5 sätestatud tähtaega.

75 Selles küsimuses tuleb kõigepealt märkida, et vastupidi sellele, mida komisjon ja nõukogu püüavad väita, ei tõusetu käesoleva juhul küsimust, kas kõik lõpliku avalikustamise dokumendis tehtavad väiksed muudatused tuleb lugeda selle sätte tähenduses „avalikustamiseks", mis tingib selles ette nähtud tähtaja järgimise kohustuse.

76 Selles kontekstis piisab, kui tuvastada, et käesoleval juhul ei ole tegemist sellise väikse muudatusega, vaid komisjoni seisukoha põhjaliku muudatusega, kui võrrelda teatist 20. veebruari 2007. aasta lõplike dokumentide kohta sama aasta 23. märtsi teatisega, kuna apellandi jaoks olid sellisel muudatusel olulised tagajärjed, sest sellega kaasnes muu hulgas ettepanek kehtestada 18-protsendiline lõplik dumpinguvastane tollimaks 0%-protsendilise lõpliku dumpinguvastase tollimaksu asemel, nagu oli sätestatud esimeses lõplikku teavet avalikustavas dokumendis.

77 Esimese Astme Kohus tuvastas õigesti, et kuna algmääruse artikli 20 lõige 5 kuulub kohaldamisele, ei oleks komisjon tohtinud nõukogule oma lõplikku seisukohta edastada enne selles sättes ette nähtud tähtaja möödumist.

78 Nagu Esimese Astme Kohus rõhutas, peale selle, et selline tõlgendus tuleneb nimetatud sätte süsteemsest kontekstist, peab see lisaks tagama huvitatud isikute märkuste tõhusa ja erapooletu arvestamise. Asjaolu, et nõukogule juba esitati ettepanek lõplike meetmete kohta, võis mõjutada tagajärgi, mis võisid tuleneda neist märkustest.

79 Institutsioonide võimalikud raskused algmääruses sätestatud tähtaegade järgimisel ei saa tingida selle määrusega asjassepuutuvate ettevõtjate kaitseõiguste tagamiseks ette nähtud tähtaegade eiramist. Vastupidi, neil institutsioonidel ja eeskätt komisjonil lasub kohustus pidada kinni nimetatud määrusega sätestatud tähtajalistest piirangutest, järgides samas nende ettevõtjate kaitseõigusi.

80 Lisaks tuleb märkida, et käesoleval juhul seadis komisjon ise apellandile kümnepäevase tähtaja, mille järgimata jätmine tähendaks hea halduse põhimõtte rikkumist.

81 Mis puutub apellandi poolt teise väite põhjendamiseks esitatud argumentidesse, siis tuleb kohe märkida, et Esimese Astme Kohus on vaidlustatud kohtuotsuse punktis 71 õigesti leidnud, et algmääruse artikli 20 lõikes 5 ette nähtud kümnepäevase tähtaja eiramine võib viia vaidlustatud määruse tühistamiseni vaid juhul, kui on võimalik, et niisuguse eeskirjade eiramise tõttu jõuti haldusmenetluses teistsuguse tulemuseni, mõjutades seega konkreetselt apellandi kaitseõigusi (vt selle kohta 10. juuli 1980. aasta otsus kohtuasjas 30/78: Distillers Company *vs*. komisjon, EKL 1980, lk 2229, punkt 26; 21. märtsi 1990. aasta otsus kohtuasjas C-142/87: Belgia *vs.* komisjon, nn Tubemeuse'i kohtuotsus, EKL 1990, lk I-959, punkt 48, ja 2. oktoobri 2003. aasta otsus kohtuasjas C-194/99 P: Thyssen Stahl *vs.* komisjon, EKL 2003, lk I-10821, punkt 31).

82 Seoses apellandi väitega, et Esimese Astme Kohus rikkus selle kohtupraktika kohaldamisel õigusnormi, tuleb hinnata, kas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 72–75 sisalduvate põhjenduste alusel sai Esimese Astme Kohus jõuda järeldusele, et käesoleval juhul ei ole apellandi kaitseõigusi mõjutatud.

83 Väljakujunenud kohtupraktikast nähtub, et isiku kaitseõiguste austamine tema vastu algatatud menetluses, mis võib viia selle isiku kahjuks tehtud otsuseni, kujutab endast

ühenduse õiguse üldpõhimõtet, mis peab olema tagatud isegi menetluseeskirjade puudumisel. See põhimõte eeldab, et isikutele, kelle suhtes tehakse nende huve oluliselt riivav otsus, antakse reaalne võimalus oma seisukoha väljendamiseks (vt eelkõige 24. oktoobri 1996. aasta otsus kohtuasjas C-32/95 P: komisjon *vs.* Lisrestal jt, EKL 1996, lk I-5373, punkt 21; 21 septembri 2000. aasta otsus kohtuasjas C-462/98 P: Mediocurso *vs.* komisjon, EKL 2000, lk I-7183, punkt 36, ja 9. juuni 2005. aasta otsus kohtuasjas C-287/02: Hispaania *vs.* komisjon, EKL 2005, lk I-5093, punkt 37).

84 Nagu nähtub Esimese Astme Kohtu järeldustest, esitas apellant oma 2. aprilli 2007. aasta kirjas, milles ta esitas oma märkused seoses 23. märtsi 2007. aasta lõplike korrigeeritud dokumentidega, argumente seoses küsimusega, kas ta vastab algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimese lõigu teises taandes nimetatud sisulisele kriteeriumile, ja küsimusega, kas sama artikli 2 lõike 7 punkti c viimase lause kohaselt on komisjon seotud oma esialgse keeldumisega tunnistada apellant turumajanduse tingimustes tegutsevaks ettevõtjaks.

85 On vaieldamatu, et vaatamata sellele, et nimetatud kiri edastati komisjonile algmääruse artikli 20 lõike 5 kohase tähtaja jooksul, ei teadnud komisjon tulenevalt selle tähtaja eiramisest nõukogule lõplike meetmete kohta tehtava ettepaneku edastamise ajal selle kirja sisust.

86 Mis esiteks puutub selles kirjas esitatud argumentidesse seoses algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimese lõigu teises taandes nimetatud sisulise kriteeriumi täitmisega, siis Esimese Astme Kohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 72–74, et need argumendid ei saanud mõjutada vaidlusaluse määruse sisu kolmel põhjusel.

87 Esiteks ei nähtu kohtutoimikust, et 23. märtsi 2007. aasta lõplikud korrigeeritud dokumendid oleksid sisaldanud uusi faktilisi asjaolusid, millest apellanti ei oldud veel teavitatud. Teiseks oli apellandil haldusmenetluse varasemas etapis võimalik avaldada oma arvamust seisukoha suhtes, mida nimetatud dokumentides uuesti esitati. Lõpuks ei nähtu 2. aprilli 2007. aasta kirjast, et apellant oleks vastuseks komisjoni seisukohale uusi argumente esitanud.

88 Tuleb märkida, et ainuüksi neist põhjendustest ei piisa, välistamaks võimalust, et haldusmenetluse tulemus oleks võinud olla teistsugune, kui komisjon oleks tutvunud 2. aprilli 2007. aasta kirjaga enne nõukogule lõplike meetmete ettepaneku edastamist.

89 Selles suhtes tuleb eelkõige tõdeda, et – nagu käesoleva kohtuotsuse punktis 61 on märgitud – komisjon selgitas ise Esimese Astme Kohtule esitatud menetlusse astuja seisukohtades, et alles pärast seda, kui ta oli tutvunud menetlusse astunud äriühingute ja teatud liikmesriikide märkustega, muutis ta 20. veebruari 2007. aasta lõplikes dokumentides sisalduvat otsust apellandi tunnistamise kohta turumajanduse tingimustes tegutsevaks ettevõtjaks.

90 Seega ei ole vaidlust selles, et komisjon muutis seda otsust menetlusse astunud äriühingute ja teatud liikmesriikide esitatud argumentidest lähtudes, mitte põhjustel, mis olid aluseks tema esialgsele keeldumisele tunnistada apellant turumajanduse tingimustes tegutsevaks ettevõtjaks. Samuti on vaieldamatu, et nende argumentide eesmärk oli eelkõige tõendada, et apellandi esitatud märkused ja dokumendid ei andnud komisjonile alust muuta oma esialgset keeldumist apellandi tunnistamise kohta turumajanduse tingimustes tegutsevaks ettevõtjaks.

91 Neil asjaoludel ei saa vaidlustatud kohtuotsuse punktides 72–74 sisalduvate põhjenduste alusel väita, et apellandi kaitseõigusi konkreetselt ei kahjustatud sellega, et talle ei antud võimalust tõhusalt väljendada oma seisukohta nende argumentidega käsitletavate küsimuste osas ja eeskätt seoses küsimusega, kas, vaatamata teatud puudustele apellandi raamatupidamises, oleks viimast saanud tunnistada turumajanduse tingimustes tegutsevaks ettevõtjaks Hiinast imporditud terase hinda käsitlevate andmete põhjal, mida apellant haldusmenetluses esitas.

92 Täpsemalt, arvestades üksikasjalikult selle menetluse käiku ja asjaolu, et komisjon oli huvitatud isikute esitatud märkuste tõttu oma seisukohta juba kahel korral muutnud, ei saa välistada, et ta oleks oma seisukohta võinud veel kord muuta tulenevalt apellandi 2. aprilli 2007. aastata kirjas sisalduvatest argumentidest, mis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 74 tehtud järelduste kohaselt puudutasid tähtsust, mida tuli omistada raamatupidamises tuvastatud puudustele ja järeldustele, mida oleks pidanud tegema teraseimpordi hinda käsitlevate andmete põhjal.

93 Sellega seoses tuleb rõhutada, et kaitseõiguste järgimisel on niisugustes menetlustes, nagu on käesolev menetlus, määrav tähtsus (vt selle kohta 27. juuni 1991. aasta otsus kohtuasjas C-49/88: Al-Jubail Fertilizer *vs.* nõukogu, EKL 1991, lk I-3187, punktid 15–17, ja analoogia alusel 21. septembri 2006. aasta otsus kohtuasjas C-113/04 P: Technische Unie *vs.* komisjon, EKL 2006, lk I-8831, punkt 55).

94 Lisaks tuleb meenutada, et Euroopa Kohtu praktika kohaselt ei ole hageja kohustatud tõendama, et komisjoni otsuse sisu oleks võinud olla teistsugune, vaid üksnes seda, et selline võimalus ei ole täielikult välistatud, kuna hageja oleks saanud end paremini kaitsta, kui menetluses ei oleks esinenud puudusi (vt eespool viidatud kohtotsus Thyssen Stahl *vs.* komisjon, punkt 31 ja seal viidatud kohtupraktika).

95 Teiseks, mis puutub 2. aprilli 2007. aasta kirjas apellandi esitatud väidetesse seoses küsimusega, kas komisjon on algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c viimase lause kohaselt seotud oma esialgse keeldumisega tunnistada apellant turumajanduse tingimustes tegutsevaks ettevõtjaks, leidis Esimese Astme Kohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 75, et need argumendid ei saa mingil juhul mõjutada vaidlusaluse määruse sisu, kuna keeldumine apellandi tunnistamisest majandustingimustes tegutsevaks ettevõtjaks põhines sisulise kriteeriumi kohaldamisel.

96 Ent ainuüksi asjaolust, et komisjon tugines algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimese lõigu teises taandes sätestatud sisulisele kriteeriumile, kui keeldus 23. märtsi 2007. aasta lõplikes korrigeeritud dokumentides apellandi tunnistamisest turumajanduse tingimustes tegutsevaks ettevõtjaks, ei piisa, välistamaks võimalust, et argumendid selle artikli 2 lõike 7 punkti c viimase lause tõlgendamise kohta, mida apellant sai esimest korda esitada nimetatud kirjas, oleksid võinud mõjutada lõplike meetmete kohta tehtava ettepaneku sisu.

97 Nagu käesoleva kohtuotsuse punktis 92 on märgitud, kuna ei saa välistada, et komisjon oleks võinud oma seisukohta veel kord muuta, tulenevalt apellandi 2. aprilli 2007. aasta kirjas esitatud märkustest sisulise kriteeriumi kohta, omab erilist tähtsust küsimus, kas see institutsioon sai veel muuta oma esialgset otsust keeldumise kohta, vaatamata algmääruse artikli 2, lõike 7 punkti c viimase lause sõnastusele.

98 Isegi kui komisjon oleks viimaks veendunud, et apellant vastab nimetatud sisulisele kriteeriumile, oleks ta saanud teha ettepaneku apellandi tunnistamiseks turumajanduse tingimustes tegutsevaks ettevõtjaks ainult tingimusel, et oleks olnud kindel, et vastupidi teatud liikmesriikide ja menetlusse astunud äriühingute poolt väidetule ei ole ta seotud oma esialgse keeldumisega seoses apellandi turumajanduse tingimustes tegutsevaks ettevõtjaks tunnistamise küsimusega.

99 Vastupidi sellele, mida leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 75 Esimese Astme Kohus, ei muuda selle küsimuse tähtsust sama kohtuotsuse punktides 48 ja 49 väljendatud järeldus, et komisjoni 4. aprilli 2007. aasta kirjas esitatud märkus, mille kohaselt komisjon ei saa muuta oma esialgset otsust apellandi turumajanduse tingimustes tegutsevaks ettevõtjaks tunnistamisest keeldumise kohta, on üksnes kõrvalise tähtsusega.

100 Tõepoolest, nagu Esimese Astme Kohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 50 järeldas, võimaldab nimetatud järeldus kummutada hagi esimese väite, mis põhines eeldusel, et komisjon naasis oma esialgse otsuse juurde, millega keeldus apellandi tunnistamisest turumajanduse tingimustes tegutsevaks ettevõtjaks, põhjusel, et tal ei olnud õigust seda otsust muuta.

101 Seevastu ei olnud nimetatud järeldus piisav, et teise väite hindamise raames tõendada, et algmääruse artikli 20 lõike 5 rikkumine ei mõjutanud apellandi kaitseõigusi.

102 Nagu sai nimelt märgitud käesoleva kohtuotsuse punktis 78, siis asjaolu, et komisjon edastas nõukogule lõplikke meetmeid käsitleva ettepaneku enne apellandi 2. aprilli 2007. aasta kirjas esitatud märkuste saamist, võis mõjutada järeldusi, mida komisjon nende märkuste põhjal oleks võinud teha. Kui komisjon oleks enne lõplikke meetmeid käsitleva ettepaneku esitamist olnud neist märkustest teadlik, oleks tema tegutsemisruum selle hinnangu tegemisel olnud laiem ja ta oleks võinud jõuda teistsugusele järeldusele, seda ka küsimuses, kas komisjonil on õigus muuta oma esialgset otsust, millega keelduti apellandi tunnistamisest turumajanduse tingimustes tegutsevaks ettevõtjaks.

103 Neil asjaoludel tuleb märkida, et Esimese Astme Kohus ei oleks tohtinud piirduda viitega vaidlustatud kohtuotsuse punktidele 48 ja 49 ning komisjoni 4. aprilli 2007. aasta kirja sisule, nagu ta seda tegi nimetatud kohtuotsuse punktis 75. Nimelt koostati see kiri

alles pärast seda, kui komisjon oli nõukogule juba edastanud lõplikke meetmeid käsitleva ettepaneku, seega pärast seda, kui komisjon oli rikkunud algmääruse artikli 20 lõiget 5; Esimese Astme Kohus oleks pidanud hindama, kas selle ettepaneku ja kirja sisu oleks võinud olla teistsugune, kui nimetatud sätet ei oleks rikutud.

104 Kõigest eelnevast tuleneb, et Esimese Astme Kohus ei saanud välistada, tuginedes vaidlustatud kohtuotsuse punktidele 72–75, et asjaolu, et komisjon rikkus algmääruse artikli 20 lõiget 5, võis mõjutada vaidlusaluse määruse sisu ja seega apellandi kaitseõigusi. Kuna Esimese Astme Kohus rikkus seeläbi õigusnormi, tuleb nõustuda apellatsioonkaebuse teise väitega.

105 Järelikult tuleb vaidlustatud kohtuotsus tühistada ulatuses, milles Esimese Astme Kohus leidis, et algmääruse artikli 20 lõike 5 rikkumine ei mõjutanud apellandi kaitseõigusi.

Hagi Esimese Astme Kohtus

106 Euroopa Kohtu põhikirja artikli 61 esimese lõigu teise lause kohaselt võib Euroopa Kohus teha Esimese Astme Kohtu otsuse tühistamise korral asja suhtes lõpliku kohtuotsuse, kui menetlusstaadium seda lubab. Käesolevas kohtuasjas on see nii.

107 Nagu sai märgitud käesoleva kohtuotsuse punktis 81, võib algmääruse artikli 20 lõikes 5 ette nähtud kümnepäevase tähtaja eiramine viia vaidlustatud määruse tühistamiseni vaid juhul, kui on võimalik, et niisuguse eeskirjade eiramise tõttu jõuti haldusmenetluses teistsuguse tulemuseni, mõjutades seega konkreetselt apellandi kaitseõigusi.

108 Järelikult tuleb hinnata, kas käesoleval juhul on selline võimalus välistatud.

109 See oleks olnud nii – isegi kui komisjon oleks 2. aprilli 2007. aasta kirja alusel veendunud, et apellant vastab algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimese lõigu teises taandes nimetatud sisulisele kriteeriumile –, kui sama artikli 2 lõike 7 punkti c viimase lause tõttu oleks komisjonil olnud keelatud muuta oma esialgset otsust, millega keelduti apellandi tunnistamisest turumajanduse tingimustes tegutsevaks ettevõtjaks.

110 Algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c kahes viimases lauses on sätestatud, et otsus selle kohta, kas tootja vastab selles sättes nimetatud kriteeriumidele, tehakse kolme kuu jooksul alates uurimise algatamisest ja kõnealune otsus kehtib kogu uurimise ajal.

111 Seaduslikkuse ja hea halduse põhimõtetest lähtudes ei saa sellele sättele anda tõlgendust, mille kohaselt komisjon on kohustatud esitama nõukogule ettepaneku lõplike meetmete kohta, millega asjassepuutuva isiku suhtes rakendatakse jätkuvalt viga, mis pandi toime nimetatud sisuliste kriteeriumide esialgsel hindamisel.

112 Olukorras, kus komisjon avastab uurimise käigus – vastupidi tema esialgsele hinnangule –, et ettevõtja vastab algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimeses lõigus nimetatud kriteeriumidele, on komisjon kohustatud tegema sellest asjakohased järeldused, järgides sealjuures algmääruses sätestatud menetluslikke tagatisi.

113 Eeltoodust tulenevalt oleks komisjon apellandi 2. aprilli 2007. aasta kirja alusel saanud oma seisukohta uuesti muuta.

114 Kuna ei saa välistada, et komisjon oleks apellandi suhtes võinud teha soodsama ettepaneku lõplike meetmete kohta, kui ta oleks nimetatud kirja sisust teadnud, ja et nõukogu oleks sel juhul seda ettepanekut järginud, tuleb tõdeda, et algmääruse artikli 20 lõikes 5 sätestatud kümnepäevase tähtaja eiramisega tegelikult rikuti apellandi kaitseõigusi, mistõttu komisjon ei tutvunud õigeaegselt selle kirja sisuga.

115 Vaidlusalune määrus tuleb seega tühistada ulatuses, milles sellega kehtestatakse dumpinguvastane tollimaks apellandi toodetud triikimislaudade impordile.

Kohtukulud

116 Vastavalt kodukorra artiklile 122, kui apellatsioonkaebus on põhjendatud ja Euroopa Kohus teeb ise kohtuasjas lõpliku otsuse, otsustab ta kohtukulude jaotuse.

117 Vastavalt kodukorra artikli 69 lõikele 2, mida kodukorra artikli 118 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste suhtes, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna apellant on nõukogult kohtukulude hüvitamist nõudnud ja viimane on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb temalt välja mõista mõlema astme kohtukulud.

118 Vastavalt kodukorra artikli 69 lõikele 4, mida kodukorra artikli 118 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste suhtes, kannavad menetlusse astunud liikmesriigid ja institutsioonid oma kohtukulud ise. Vastavalt sellele sättele tuleb Itaalia Vabariigi ja komisjoni kohtukulud jätta nende endi kanda. Sama lõike kolmanda lõigu kohaselt võib Euroopa Kohus määrata, et menetlusse astuja, kes ei ole liikmesriik või institutsioon, kannab oma kohtukulud ise. Selle sätte kohaselt tuleb menetlusse astunud äriühingute kohtukulud jätta nende endi kanda.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (esimene koda) otsustab:

1. **Tühistada Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohtu 29. jaanuari 2008. aasta otsus kohtuasjas T-206/07: Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware *vs.* nõukogu, ulatuses, milles Esimese Astme Kohus leidis, et nõukogu 22. detsembri 1995. aasta määruse (EÜ) nr 384/96 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed, artikli 20 lõike 5 rikkumine ei mõjutanud Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd kaitseõigusi.**

2. Tühistada nõukogu 23. aprilli 2007. aasta määrus (EÜ) nr 452/2007, millega kehtestatakse Hiina Rahvavabariigist ja Ukrainast pärit triikimislaudade impordi suhtes lõplik dumpinguvastane tollimaks ja nõutakse lõplikult sisse selle suhtes kehtestatud ajutine tollimaks, ulatuses, milles sellega kehtestatakse dumpinguvastane tollimaks Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd toodetud triikimislaudade impordile.

3. Mõista mõlema astme kohtukulud välja Euroopa Liidu Nõukogult.

4. Jätta Euroopa Ühenduse Komisjoni, Vale Mill (Rochdale) Ltd, Pirola SpA, Colombo New Scal SpA ja Itaalia Vabariigi kohtukulud nende endi kanda.

Allkirjad